

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
5 У. 16181/15
02.11.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., улица ... бр. ..., против туженог Високог савета судства, ради поништаја решења, број: 116-04-603/2015-01 од 22.09.2015. године, у предмету дисциплинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.11.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, усвојена је жалба Дисциплинског тужиоца и преиначено решење Дисциплинске комисије, број: 116-04-00472/2014-05 од 17.04.2015. године, тако што је усвојен предлог за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства, број: 116-04-00370/2014-03 од 24.06.2014. године, против судије Апелационог суда у Београду А.А. и иста је оглашена одговорном за извршење Тешког дисциплинског прекршаја из члана 90. став 2. Закона о судијама у вези дисциплинског прекршаја неоправдано одуговлачење поступка из члана 90. став 1. алинеја 7. Закона о судијама. Истим решењем одбијене су, као неосноване, жалбе тужиље и њеног заступника.

У тужби, поднетој Управном суду дана 25.11.2015. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа, јер у истом није правилно примењен закон, у поступку који је претходио доношењу оспореног решења повређена су правила поступка, а чињенично стање је погрешно утврђено, што је имало за последицу неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Наводи да су судска управа и председник суда благовремено били обавештени о њеној одсутности са посла, и то дуже привремене спречености за рад, због болести. Из напред изнетог се изводи једино правилан закључак да, нити писарница, нити председник суда, нити председник већа чији је члан, сходно својим овлашћењима (чл. 8., 48., 65. и 217. Судског пословника),

нису предузели било шта да се за време оправдане одсутности судије са посла одреди и задужи особа која би прегледала предмете којима је судија била задужена, као и оне којима је задуживана за време трајања болести, односно оправдане спречености за рад (до 25.11.2013. године), међу којима је било хитних, притворских (све навела у својој изјави током дисциплинског поступка) и многих других старих предмета (утврђује се из евиденције суда и књиге секретара већа, као и књиге о задужењу судије предметима). Такође је истакла и то да је за време њеног оправданог одсуства, председница већа чији је судија члан, била свакодневно присутна на послу, те када се има у виду и чињеница да судије Апелационог суда раде у тиму, тачније у већу од троје судија и да веће има председника већа коме је норма умањена за 20%, управо да би бринуо да веће којим председава, правилно и благовремено функционише у смислу члана 48. Судског пословника, посебно када неки од чланова већа није на послу, како то уобичајено чине председници других већа, те да је седница у конкретном предмету више пута заказивана, уз то предузимане и друге радње, управо да до застарелости не дође, а све то у кратком времену од три месеца и неколико дана колико је Апелациони суд имао на располагању за окончање конкретног предмета, за разлику од првостепеног суда пред којим је поступак трајао 5 година, 8 месеци и неколико дана, као и да се ни путем полиције обавештење браниоцу окривљеног није могло уручити, то се правилном оценом наведених чињеница може извести једини правилан закључак, а то је, да није било неоправданог одуговлачења поступка од стране судије известиоца, нити, у вези са тим, несавесног рада судије, па самим тим ни дисциплинског прекршаја. Указала је и да је тужени орган извео погрешан закључак да је судија извршила тежак дисциплински прекршај, јер је због неоправданог одуговлачења поступка дошло до наступања застарелости у конкретном предмету и тиме до тешког нарушавања угледа и поверења јавности у судство, јер у прилог оваквог свог става, тужени орган није дао ни један оправдан и логичан аргумент, који би указао да је конкретни случај довео до тешког нарушавања угледа и поверења јавности у судство, сем што је, у свом решењу од 22.09.2015. године, којим је преиначио решење Дисциплинске комисије од 17.04.2015. године, навео да је због текста објављеног у дневном листу “Блиц” под насловом “Јоцић без казне због болести судије”, морао да се оглашава координатор за медије. При томе треба указати да се, координатор за медије морао огласити и демантовати информације које су биле нетачне, а морао је да се огласи и поводом текстова објављиваних у периоду од 21.09.2015. године до 24.09.2015. године, међутим, није, иако су поново објављене неистине. Стога је остало нејасно, у чему се у конкретном случају огледа тешко нарушавање угледа и поверења јавности у судство. У вези са тим треба истаћи да је, када је у питању нарушавање поверења јавности у суд, неопходно давати комплетне, јасне и недвосмислене информације, при чему се оне морају тачно и објективно преносити у медије од стране савесних и стручних лица – новинара. Међутим, поверење јавности у суд не зависи од медијских спекулација, дезинформација, демантија и сл., већ од законитог, савесног, честитог и одговорног односа судије према раду, односно предметима у којима судија поступа, а какво поступање одликује комплетан досадашњи дугогодишњи рад судије А.А. од скоро 30 година радног стажа, од чега је 20 година судија, што је познато највећем делу правосуђа, а у прилог томе су и званични подаци – извештаји о раду судије, према којима судија А.А. за последњих 12 година рада има само 3 укинуте одлуке, уз то

бројне написане стручне радове и друге активности, с обзиром на места на којима је обављала поверене послове. Са тих и других у тужби ближе наведених разлога, предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновни поступак и одлучивање или да суд одлучи у спору пуне јурисдикције, у складу са одредбом члана 43. Закона о управним споровима и донесе одлуку којом се усваја тужба тужиље и преиначава решење Високог савета судства од 22.09.2015. године, тако што се жалба судије А.А. и њеног заступника усваја и преиначава решење Дисциплинске комисије од 17.04.2015. године, на тај начин што се, због недостатка доказа, одбија предлог Дисциплинског тужиоца за вођење дисциплинског поступка, број 116-04-00370/2014-03 од 24.06.2014. године.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је одлучио као у диспозитиву оспореног решења, у поступку проведеном без повреде правила поступка, а за своју одлуку је дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Ово стога што из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, нашао да је Дисциплинска комисија правилно утврдила све битне елементе основног дисциплинског прекршаја неоправдано одуговлачење поступка из члана 90. став 1. алинеја 7. Закона о судијама ("Службени гласник РС", бр. 116/08...40/15), будући да је неспорно утврђено да је судија А.А., овде тужиља, поступала као судија известилац и други члан осмог већа Апелационог суда у Београду у предмету Кж1 5452/13, те да је исти предмет примљен у Апелациони суд у Београду дана 04.10.2013. године, да на омоту списка није назначила да се ради о хитном предмету, нити је уписала датум застаревања кривичног гоњења, да је због болести оправдано одсуствовала са рада у периоду од 24.10.2013. године до 19.12.2013. године, при чему није обавестила судску управу о том предмету, те да је по повратку са боловања заказала прву јавну седницу за 15.01.2014. године, потом за 23.01.2014. године и 24.01.2014. године, које нису одржане због неуредне доставе обавештења браниоцу окривљеног који је тражио присуство на јавној седници, да је у критичном предмету апсолутна застарелост кривичног гоњења наступила 27.01.2014. године, услед чега је донета пресуда којом је одбијена оптужба да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет, што је изазвало пажњу медија и објављивање поменутог текста у листу "Блиц". Са напред наведених разлога првостепени орган је донео ожалбено решење, којим је тужиља оглашена одговорном зато што је у периоду од 04.10.2013. године до 18.02.2014. године, поступајући као судија Апелационог суда у Београду, неоправдано одуговлачила поступак, у коме је наступила застарелост кривичног гоњења, на тај начин што је у кривичном предмету Апелационог суда у Београду, Кж1 5452/13, који јој је распоређен у рад 04.10.2013. године као судији известиоцу, члану осмог већа кривичног одељења, иако је застарелост кривичног гоњења наступала 27.01.2014. године, пропустила да поступа са нарочитом хитношћу да до застарелости кривичног

гоњења не дође, те да на омоту предмета назначи да се ради о “хитном предмету”, тако да након што јој је предмет дана 16.10.2013. године прослеђен у рад са мишљењем Апелационог јавног тужиоца исти није одмах заказала, да би 24.10.2013. године отишла на боловање које је трајало од 24.10.2013. године до 19.12.2013. године, а да о томе да постоји хитност решавања овог предмета није обавестила судску управу и председника суда да је реч о предмету у коме прети застара кривичног гоњења да би председник суда могао предузети мере које су у његовој надлежности, те да је након повратка са боловања 20.12.2013. године одмах заказала исти предмет ради његовог хитног решавања, већ је јавне седнице заказала за 15.01.2014. године, 23.01.2014. године и 24.01.2014. године, иако је била свесна да је дужна да у предмету хитно поступа, чиме је извршила дисциплински прекршај неоправдано одуговлачење поступка из члана 90. став 1. алинеја 7. Закона о судијама и изречене су јој дисциплинске санкције умањење плате у износу од 50% за период од једне године почев од правноснажности решења и забрана напредовања у трајању од две године од правноснажности решења.

У поступку по жалби Дисциплинског тужиоца, жалби тужиле и њеног заступника, тужени орган је усвојио жалбу Дисциплинског тужиоца и преиначио првостепено решење, тако што је тужилу огласио одговорном за извршење Тешког дисциплинског прекршаја из члана 90. став 2. Закона о судијама у вези дисциплинског прекршаја неоправдано одуговлачење поступка из члана 90. став 1. алинеја 7. Закона о судијама, а одбијене су жалбе тужиле и њеног заступника. Ово стога што, поред несавесног вршења судијске функције, што је битан елемент основног дисциплинског прекршаја који је судији стављен на терет из члана 90. став 1. алинеја 7. Закона о судијама, а који је правилно утврђен решењем првостепеног органа, у конкретном случају постоји и несавестан рад судије који је довео до застаревања предмета. Узимајући у обзир чињенице да је спорни предмет распоређен у рад пријављеној судији као судији известиоцу дана 04.10.2013. године, а која судија је издала наредбу за заказивање јавне седнице 30.12.2013. године и исту заказала за 15.01.2014. године, дакле 9 дана пре наступања апсолутне застаре кривичног гоњења, у сваком случају представљају околности које указују на непоступање пријављене судије које се не може оправдати делом чињеницом да је у периоду од 24.10.2013. године до 19.12.2013. године била на боловању, јер је постојала хитност решавања овог предмета, с обзиром на моменат наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

По налажењу Управног суда, оспорено решење је правилно и на закону засновано, јер је неспорно утврђено несавесно вршење судијске функције, као битан елемент дисциплинског прекршаја из члана 90. став 1. алинеја 7. Закона о судијама, који је тужилу стављен на терет и утврђен од стране првостепеног органа, а који је довео до застаревања предмета и нарушавања угледа и поверења јавности у судство, што је обележје тешког дисциплинског прекршаја из одредбе члана 90. став 2. наведеног закона. Ово са разлога, што је тужилу пропустила да у предмету који јој је распоређен у рад 04.10.2013. године, а комплетиран 16.10.2013. године, са мишљењем Апелационог јавног тужиоца, предузме било какве мере да до застарелости не дође, јер није одмах заказала јавну седницу, а све пре одласка на боловање 24.10.2013. године, као и да до повратка са боловања 20.12.2013. године, није обавестила судску управу и председника већа да се ради о предмету којем прети застарелост кривичног гоњења, како би председник суда могао да предмет прерасподели другом судији у рад у складу

са Судским пословником. Такође, по повратку са боловања 19.12.2013. године, наредбу за заказивање јавне седнице дала је тек 30.12.2013. године, што по мишљењу овог суда јасно указује на неоправдано одуговлачење поступка судије, чија је директна последица застарелост кривичног гоњења, па се одговорност тужиље, као судије задуженог тим предметом не може умањити понашањем браниоца окривљеног у том предмету, нити објављивањем текстова у новинама о том случају, нити се може пребацити на судску управу и председника већа. Стога је правилан закључак туженог органа да су се у инкриминисаном понашању судије А.А., овде тужиље, стекла обележја Тешког дисциплинског прекрашаја из члана 90. став 2. Закона о судијама, у вези члана 90. став 1. алинеја 7. Закона о судијама, па је правилно одлучено као у изреци оспореног решења.

Предлог тужиље да суд донесе пресуду у спору пуне јурисдикције није уважен, с обзиром на то да је тужба одбијена, па нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 02.11.2017. године, 5 У. 16181/15

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић